

Garanti mod, at en Uskyldig domfældes, har ment, at det Tal, som udfordres for at finde skyldig, bør være mindst 9, medens Mindretallet, til hvilket enkelte Medlemmer af Flertallet slutte sig, har foreslaaet, at Rævningerne skulle være en vis Tid samlede (2 Timer); dersom der ikke forinden er Enstemmighed i Beslutningen, for at tilveiebringe en saadan Enstemmighed; hvis dette ikke lykkes i den fastsatte Tid, skulde Udvalgets Bestemmelser finde Anvendelse. Mindretallet lægger særdeles stor Vægt paa, at Man, især i Begyndelsen af Institutionens Virksomhed, sikker sig mod umodne og overilende Erklæringer, og anseer den alvorlige samvittighedsfulde og omhyggelige Prøvelse af Rævningerne som en væsentlig Betingelse for, at Institutionen skal faa Rod hos Folket. Mindretallet troer derfor, at der, saafremt der ad den af samme foreslaaede Vej, hvilket turde være meget sandsynligt, kan erholdes enstemmige Erklæringer i det store Flertal af Sager, er givet den størst mulige Betryggelse for, at Erklæringerne ere holdbare og at de ville blive modtagne med fuld Tillid. Paa den anden Side kan det efter dette Mindretals Anskuelse være farligt at søge Garantien for rigtige Erklæringer i et saa stærkt Flertal som 9 af 12, i hvilken Henseende det fremhæves, at i England, hvor Enstemmighed kræves, fordres en saadan saavel for Frifindelse som for Skyldigerklæring, og at det, naar Man forlader Enstemmigheden i begge Retninger, maa fastholdes, at der er et Hensyn at tage ikke blot til den Anklagede men ogsaa til Samfundets Sikkerhed, at Enstemmigheden søges ikke blot i Anklagedes, men ogsaa i Statens Interesse. Det oftnævnte Mindretal har derfor været mest tilbøieligt til, naar Enstemmighed ikke kan opnaaes, at lade 7 af 12 Stemmer kunne erklære skyldig, men har dog ikke stillet noget Forslag om Endring af Udkastet i denne Retning. Som det vil sees er Mindretallets Forslag det samme, som tidligere har foreligget i et i Folketinget af et Medlem indbragt Lovudkast, alene med den Bempelse, at Tiden, i hvilken Rævningerne skulle være samlede, naar Enstemmighed ikke kan tilveiebringes, her er forkortet til 2 Timer (tid-

ligere 6). Ligesom Ministeriet, som det fremgaaer af Motiverne til det i forrige Rigsdagsamling forelagte Udkast, ikke fandt at burde optage en lignende Bestemmelse, som den, der fandtes i et i næstforrige Samling af et Medlem indbragt Lovudkast, saaledes har Man heller ikke troet at kunne tiltræde det nu fremkomne Forslag og skjøndt Man fuldstændigt tiltræder de af Udvalgets Mindretal til Støtte for Forslaget fremhævede Betragtninger om Vigtigheden af, at Rævningeres Erklæring fremgaaer af en alvorlig, samvittighedsfuld og omhyggelig Prøvelse, saa har Man dog heller ikke nu kunnet overbevise sig om Hensigtsmæssigheden af at søge Opnaaelsen af dette Niemed virket ved at tvinge Rævningerne til at være samlede i en vis Tid, naar Enstemmighed ikke strax er tilstede. I det store Flertal af Sager vil efter Ministeriets Formening Enstemmighed strax være tilstede, fordi Beviserne ville være saa klare, at der ikke er nogen rimelig Anledning til Tvivl, men hvor dette ikke er Tilfældet, hvor det strax viser sig, at der kan være forskellige Meninger om, hvilken Beslutning der bør tages, der tør Man sikkert gaae ud fra den Forudsætning, at Rævningerne i deres egen Samvittighed vil finde tilstrækkelig Opfordring til at undergive Sagen en omhyggelig og alvorlig Drøftelse, hvortil de ogsaa farligt opfordres saavel ved Formandens Fremstilling som ved Lovens Forskrift, der oplæses for dem, og det synes derfor overflødig og mindre passende at bestemme en vis Tid, som de idetmindste skulle anvende til deres Raadslagninger; de ville i saa Henseende uden Tvivl bedst selv være i Stand til at finde den rette Grænsse. Paa den anden Side maa Ministeriet tilslægge de Betenkeligheder mod at forhoie det til en Skyldigerklæring fornødne Antal til 9, som ere gjorte gjældende af Udvalgets Mindretal, stor Vægt, og Man har derfor efter næste Overveielse fundet det rettest at blive staaende ved den i det tidligere Udkast optagne Bestemmelse.

Udvalgets Forslag til den tidligere § 238, hvorefter der gives Frihed til at affige Domme saavel skriftligt som mundtligt, i hvilket sidste Til-